

Portræt af min kone

GIULIETTA DEGLI SPIRITI (Julietta), Italien 1965. Prod.: Federiz (Rom), Francoriz (Paris). Instr.: Federico Fellini. Manus.: Federico Fellini, Tullio Pinelli, Brunello Rondi, Ennio Flaiano. Instr.-ass.: Francesco Aluigi, Liliana Betti, Rosaria Zavoli. Foto: Gianni Di Venanzo (Technicolor). Klip: Ruggero Mastroianni. Dekor.: Piero Gherardi/Luciano Riccieri, E. Benazzi Taglietti, Gintato Burchiellaro. Musik: Nino Rota. Medv.: Giulietta Massina (Giulietta), Mario Pisu (Giorgio), Sandra Milo (Susy/Iris/Fanny), Valentina Cortese (Valentina), Caterina Boratto (Giuliettas mor), Sylva Koscina (Sylva), Lucia della Noce (Adele), Lou Gilbert (bedstefaderen), José de Villalonga, Cesarino Miceli Picardi (Giorgios venner), Silvana Jachino (Dolores), Elena Fondra (Elena), Milena Vucotich, Elisabetta Gray (tjenestepigerne), Valeska Gert (Bhisma), Asoka Rubener, Sujata Rubener, Walter Harrison (Bhismas hjælper), Alberto Plebni (detektiven).
Dansk distrib.: Gloria Film A/S. Dansk premiere: 3.6.1966 i Alexandra. Længde: 3950 m (145 min.).

„8½“ var kunstnerens grænseløse introversion, næsten uanstændigt forfinede navlebeskuelse, og filmen engagerede tilskuere med betagende visioner af kunstnerens psykofysik. Totalindtrykket af denne selvansagelse blev da også et opløftende møde med noget yderst privat, en personlig søgen efter et svar, som viser sig ret almenlydigt og i højeste grad acceptabelt.

Når *Federico Fellini* i „Giulietta degli spiriti“ anvender den samme metode som i „8½“, er man mindre med på idéen. Hans „se – her er min hustru“ er som tanke sympatisk. „8½“ viste jo bl. a. hans skyldfølelse, og „Giulietta“ synes til dels at være skabt på et behov for aflad. Men det forudsætter næsten guddommelige evner i bogstaveligste forstand, for i portrættet af hustruen søger han at blande facts og fiction uden at kende dem på samme måde, som han kender facts og fiction om sin egen person. Han *må* blive den betragtede, den gættende, den der måske misforstår, når han søger at skabe Giuliettas „8½“. Fellini tilstræber naturligvis ærlighed med sin film, men man kan ikke sige sig fri for følelsen af, at udgangspunktet er rivende galt i forholdet til den metode, han anvender.

Nu burde man måske afvise filmen totalt med en flot fransk gestus, men den er alligevel rig på spændende detaljer. For den omstændighed, at Fellini har været nødt til at trække paralleller mellem sig selv i „8½“ og

hustruen i „Giulietta“ for dog at kunne komme i gang med den fortvivlede idé, og den omstændighed, at han gang på gang er faldet tilbage på sin egen opfattelse af, hvordan det må være at være Fellinis hustru, er værd at følge. Det er måske en anden film, en film uden ånderne, men med Fellini, med Giulietta, med skylden og nåden fra „Cabiria“ og „La Strada“ som svagt ekko og med reminiscenser fra „Det søde liv“ (selskabet). Som Guido i „8½“ kommer Giulietta i slutningen af filmen til erkendelse med sig selv; hun finder en vej ud, siger Fellini optimistisk: „Giuliettas rigtige liv begynder, da hun slipper fri af den skygge, manden har kastet over hende“.

Og som i „8½“ er der andre skygger: et katolsk monstrum af en barndom, en dejlig bedstefar, der rejser bort, en askepottlivrelse blandt sexede søstre, og en mor, der i Eva Dahlbecks moderlighed kan få en hvilken som helst datter til at føle sig un-ladylike; og der er ikke mindst skyggerne fra de andre kvinder, fra hende, der *må* være i mandens by-liv, fra naboersken og hendes hof, fra tjenestepigerne og deres fritidsforøjelser. Mindre fornemmes dog den skygge, som følelsen af utilstrækkelighed og mindreværd efter alle disse forhold burde kaste over hende. Ånderne er dog uden virkelig forbindelse med Giulietta. De er luftige (undskyld) postuler.

Det er jo forunderligt, at filmen til trods for de mange mystificerende sidespring, de mange forslinger og ornamenter, efterlader tilskueren uden større uro og engagement. Hovedidéen forbliver lige enkel filmen igennem, for en stor del uberørt af de forskellige anekdoter og af disses persongalleri. Man oplever da også som tilskuer den ufrugtbare fornemmelse af at interessere sig for detaljer i f. eks. Susys optog på stranden uden at føle nogen voldsom trang til at se dem i en større sammenhæng. Hvor er det mageløst lækkert! Hvor er det fantasifuldt! Hvor er *Piero Gherardi* dristig! Og man har det lidt på samme måde med Fellini. Man erinder en række af hans indfald, visioner: småpigerne i skoven, køreturen op i træet, et billede af Giulietta, der går bag det hvide stakit, Bhismas sekretær på sengen i et kort glimt, etc. Man trættes af det overmåde ekscentriske, det dekorativt bizarre. Man er ikke overbevist om Giuliettas møde med ånderne. Dertil ligner de i for høj grad Fellinis.

Poul Malmkjær.